

Sherryl Woods

Thuis in
Chesapeake Shores

Vertaling Heleen Wilts

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2015 Sherryl Woods
Oorspronkelijke titel: *Willow Brook Road*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland
Vertaling: Heleen Wilts
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Riekephotos / Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: CPI Black Print, Barcelona, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2039 6
ISBN 978 94 027 6500 7 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie april 2026

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books®, Toronto, Canada.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Het door Mick O'Brien zelf ontworpen huisje aan Willow Brook Road was afgewerkt met verweerde grijze planken. Het had witte raamkozijnen en aan de achterkant een kleine veranda, die net groot genoeg was voor twee dicht naast elkaar staande schommelstoelen. Die boden een fraai uitzicht op Willow Brook, een beek die uitmondde in de Chesapeake Bay. De tuin liep daar langzaam af naar de beek, waar een treurwilg met zijn kenmerkende takken gracieus het gras langs de waterkant raakte. Het vredige plekje was ervoor gemaakt om rustig met elkaar te praten of je met een goed boek te ontspannen.

Aan de voorkant had het huisje een kleine tuin, omheind door een hekwerk van witte paaltjes, waaroverheen een gele rozenstruik groeide met een overvloed aan geurige bloemen. Potten met felroze en helderrode geraniums stonden op het stoepje bij de voordeur te pronken met hun prachtig bij elkaar afstekende kleuren. Het geheel straalde een schilderachtige charme uit.

Met drie knusse slaapkamers, een woonkamer met een open haard en een verrassend grote woonkeuken was het een perfect vakantiehuis in Chesapeake Shores, of een starterswoning voor een klein gezin, maar Carrie Winters woonde er nu al bijna zes maanden in haar eentje, en zonder goed te weten wat ze moest met haar leven. De enige persoonlijke noot die ze had toegevoegd aan het bij elkaar geraapte zootje meubels dat van diverse familiezolders was gekomen, was de foto van de hele familie O'Brien, ge-

nomen op de winterse bruiloft van haar tweelingzus Caitlyn.

Tegenwoordig werd ze al ongedurig als ze langer dan een minuut of twee in zo'n schommelstoel zat. Na twee jaar in de hectiek van een drukke baan in public relations, waarin ze bijzonder had uitgeblonken, was niets te doen hebben een nieuwe ervaring, en niet een ervaring die ze prettig vond. Om iets te lezen kon ze niet genoeg concentratie opbrengen, zodra het meer om het lijf had dan het huis-aan-huisblad. En hoewel ze het heerlijk vond om te koken, voelde ze zich alleen maar eenzaam nadat ze een maaltijd voor één persoon had gemaakt.

Het ergst van alles was dat ze niet in staat leek zichzelf uit deze depressie te halen, waar ze al in zat sinds ze was thuisgekomen. Chesapeake Shores was dan misschien de plek waar ze wilde zijn – of móést zijn – terwijl ze de stukjes van haar leven weer bij elkaar zocht en haar prioriteiten bijstelde, maar toch voelde ze ook daar weer een bepaalde druk.

Terwijl de rest van de O'Brien-clan duidelijk bezorgd om haar was, bracht ze haar grootvader Mick op het randje van waanzin. Een O'Brien verspilde geen tijd en wendte zich niet in zelfmedelijden. En dat was precies wat Carrie deed, al sinds het einde van haar laatste relatie. Dat was samengevallen met het abrupte einde van haar carrière in de modewereld, en ze was Parijs uit gevlucht, recht in de armen van haar liefhebbende familie.

Carrie zuchtte en nam haar eerste slokje uit het ene glas wijn dat ze zichzelf toestond aan het eind van haar dag. Je wentelen in zelfmedelijden was één ding. Maar in je eentje stomdronken worden was iets totaal anders. Zelfs zij was verstandig genoeg om dat te begrijpen.

In haar hoofd dook het beeld op van Marc Reynolds, het icoon uit de modewereld van wie ze had gedacht dat ze van hem hield. Dat gebeurde zo'n honderd keer per dag, wat al minder was dan de miljoenen keren tijdens haar vlucht uit Europa meteen na de breuk. Als je het tenminste een breuk kon noemen, dacht ze wrang. De waarheid was dat ze eindelijk had beseft dat Marc haar meer als werkezel én geschikte bedpartner zag. Dankzij haar inspanningen op het gebied van public relations was zijn mode-imperium hard op weg naar internationale erkenning. Zonder dat zij er iets van had geweten, bleek zijn hart aan een duivelse vrouw toe te behoren, een zelfingenomen model dat hem als een stuk vuil behandelde. Carrie wist hoe dat voelde, omdat Marc ongeveer hetzelfde bij haar had gedaan. Ze begreep nog steeds niet hoe ze zo blind had kunnen zijn dat ze dat niet eerder in de gaten had gehad. Er waren zeker wel aanwijzingen geweest. Was ze dan zo verdwaasd geweest dat ze die over het hoofd had gezien? En als dat zo was, hoe zou ze ooit weer kunnen vertrouwen op haar instinct op het gebied van mannen?

Niet dat ze van plan was om daar op korte termijn iets mee te doen. De mannelijke soort had ze afgezworen, tot het moment dat ze wist wie ze was en wat ze werkelijk wilde met haar leven. Met het tempo waarin ze op dat gebied vooruitgang boekte, kon dat nog wel jaren duren.

'Genoeg nu!' zei ze streng tegen zichzelf. Ze nam haar nog bijna volle glas mee naar binnen en stapte over een verzameling speelgoed heen. Glimlachend raapte ze een konijntje met slappe oren op. Ze zette het beestje voorzichtig op een stoel. Op een tafeltje lag een stapel prentenboeken.

Op Jackson McIlroy, het zoontje van haar tweelingzus,

passen was het enige wat haar tegenwoordig nog een beetje voldoening gaf. Omdat Caitlyn momenteel haar coschappen liep bij het vermaarde Johns Hopkins-instituut en haar man Noah een steeds drukker wordende huisartsenpraktijk in het stadje runde, had Carrie aangeboden op de baby te passen wanneer ze haar maar nodig hadden. Ze wisten haar steeds vaker te vinden, waar Carrie zelf totaal geen probleem mee had, maar wat iedereen in haar gedreven familie een beetje tot waanzin leek te brengen. Voor de kleindochter van de stichter van het stadje werd babysitten niet als een passende carrière beschouwd.

Ze raapte nog een paar speeltjes op en deed ze in de vrolijk gekleurde speelgoedkist die ze op een druilerige winterdag zelf had beschilderd. Daarna pakte ze haar tas en liep ze het stadje in. Tien minuten later was ze bij O'Brien's, de Ierse pub die haar achterneef Luke een paar jaar geleden had geopend. Ze wist dat ze daar een goed maal zou vinden, ook al kreeg ze er misschien een portie bemoeizucht bij, van wie van de O'Briens maar toevallig in de buurt was.

Toen ze de pub binnenliep was ze verbaasd die bijna leeg aan te treffen.

'Hé Carrie,' zei Luke, die automatisch een glas witte wijn voor haar inschonk.

'Waar is iedereen?' vroeg ze, terwijl ze plaatsnam op een kruk voor de schitterende oude bar die Luke in Ierland had gevonden en naar huis had laten sturen om het pronkstuk van zijn pub te worden.

'Het is nog maar net vijf uur,' betoogde hij. 'Er zullen zo wel meer mensen komen.'

Carrie keek op haar horloge en kreunde. Vandaag – een

dag zonder baby om op te passen – had eindeloos geleken. En kennelijk was deze dag nog lang niet voorbij.

‘Mag ik je iets vragen?’ zei ze. Luke was glazen aan het poetsen en maakte de bar klaar voor die avond.

Even keek hij naar haar gezicht, toen kwam hij om de bar heen en ging hij naast haar zitten om haar zijn volledige aandacht te schenken. ‘Wat heb je op je lever?’

‘Jij bent toch de jongste van mijn moeders generatie?’

‘Jazeker,’ antwoordde hij bevestigend.

‘Voelde jij druk om iets te bereiken?’

Hij lachte. ‘Maak je nou een grapje?’

‘Helemaal niet,’ zei ze ernstig.

‘Wat ik nu ga vertellen weet je allemaal best, maar ik zal je geheugen nog eens opfrissen. Tegen de tijd dat ik was afgestudeerd, was je moeder een financieel succesverhaal op Wall Street geworden. Kevin had in het leger gezeten, maar ging het beheer van de baai verzorgen, samen met oom Thomas. Connor werkte in Baltimore, als succesvol echtscheidingsadvocaat. Bree had een goedlopende bloemenwinkel en begon daarna het theater hier, waar ze nu met veel succes voor schrijft en regisseert. En Jess kan niet veel ouder dan twintig zijn geweest toen ze van het pensioen dat op Eagle Point staat een gewilde bestemming in de streek had gemaakt.’

Hij liet het even bij haar binnenkomen en voegde er daarna aan toe: ‘Dat is waar ik tegenop moest boksen. Bovendien ging mijn broer meteen na zijn studie als architect bij oom Mick werken en regelt mijn zus samen met mijn vader zowat elke huizenverkoop hier in de stad. O’Briens lijken in de baarmoeder al te weten wat ze willen, allemaal behalve ik dan.’

‘En ik,’ zei Carrie klaaglijk. ‘Grappig dat jij de jongste was en je een buitenbeentje voelde. Cait en ik zijn de oudsten van onze generatie. Zij wist al voor ze van de middelbare school kwam wat haar roeping was. Ze is vastbesloten om arts te worden en de wereld te gaan redden. Geen huwelijk of baby brengt haar daarvan af.’

Luke grijnsde. ‘En jouw idealen zijn minder hooggestemd?’

‘Ik weet niet of ik wel idealen heb,’ bekende ze. ‘Ik dacht van wel. Ik hield van mijn werk in de public relations. Ik was er goed in. En ik vond het leuk om in de mode te werken, maar dat had meer met Marc te maken dan met het werk zelf. Ik vond het helemaal niet erg dat ik niet meteen een andere baan in de mode kon vinden. Ik mis vooral het werken met hem, dus dat zou me iets moeten zeggen.’

Luke keek haar aan met een medelijdende blik. ‘En ben je er al achter wat dat is?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Nee. Ik weet alleen dat ik het verschrikkelijk vind om zo doelloos rond te lopen.’

‘En die reis naar Afrika die je met oom Mick hebt gemaakt? Zou die je inspiratie kunnen geven?’

Haar grootouders waren naar Afrika geweest om dorpen te bezoeken die dringend behoefte hadden aan medische hulp, zeker na de verwoestende invloed van de uitbraak van ebola. Mick was door Cait en een arts in Baltimore gevraagd om tekeningen te maken voor kleinschalige medische voorzieningen in de dorpen, voor het bieden van de zorg die daar zo nodig was. De reis was een eyeopener voor haar geweest. Het idealistische doel ervan vond ze ontzettend bewonderenswaardig.

‘Zeker. Ik beseftte hoeveel geluk wij hier allemaal heb-

ben. Ik heb veel geld gegeven voor de goede zaak, omdat ik met eigen ogen heb gezien dat het verschil maakt, maar ik wil niet nog een keer terug, niet op de manier waarop Cait staat te popelen om daarheen te gaan. Ze was zo jaloers dat ik met opa Mick en oma Megan mee mocht. Maar ik?’ Ze schudde haar hoofd. ‘Ik kon niet wachten om terug naar huis te gaan.’

‘Naar de Verenigde Staten?’

‘Niet alleen naar de Verenigde Staten, maar hiernaartoe, naar huis in Chesapeake Shores. Ik dacht dat als ik eenmaal weer hier zou zijn, alles me op magische manier duidelijk zou worden.’

Luke keek haar lang en nadenkend aan. ‘Heb je er wel goed over nagedacht om hier te blijven, Carrie? Echt goed over nagedacht? Ik heb altijd geweten dat hier mijn plek is. Dat was ook zo’n beetje het enige waarvan ik zeker was, maar jij hebt in fascinerende steden gewoond – New York, Milaan, Parijs. Weet je zeker dat Chesapeake Shores groot genoeg voor je is?’

Ze fronste haar voorhoofd bij zijn vraag, die een oppervlakkigheid leek te suggereren die ze niet prettig vond. Ze had geen glitter en glamour nodig. Echt niet. Ze had ervan geproefd en dat was genoeg.

‘Wat bedoel je daarmee?’ vroeg ze hem uitdagend. ‘Dit is thuis voor mij, Luke, net zo goed als voor jou.’

‘Als jij het zegt,’ zei hij, duidelijk nog in twijfel.

‘Dat zeg ik, ja.’

‘Jij bent in New York geboren,’ zei hij. ‘En daar heb je ook gestudeerd. Voor je werk in de mode heb je veel gereisd. Ik ben alleen maar naar Ierland geweest, waar het leven behoorlijk ontspannen is, zeker in de kleinere dorp-

jes. Maar ik stel me zo voor dat de levensstijl hier in niets te vergelijken is met de pracht en praal die jij in Frankrijk en Italië hebt gezien. En absoluut een heel verschil met de levendigheid van een stad als New York.'

Hoewel haar eerste ingeving was om vol overtuiging op Lukes duidelijke scepsis te reageren, nam ze eerst een slokje van haar wijn om na te denken over zijn vraag.

'Het is hier anders, maar op een goede manier,' antwoordde ze langzaam. Ze zocht naar woorden om haar gevoel uit te drukken. 'Het tempo ligt lager. Er gelden andere waarden. Familie is hier erg belangrijk. Mijn moeder snapte dat. Ze is weggegaan uit New York en heeft Caitlyn en mij hier mee naartoe genomen.'

'Omdat ze verliefd was op Trace,' zei Luke.

Carrie zuchtte. 'Oké, Trace speelde daarin een belangrijke rol, maar ze vindt het heerlijk om weer thuis te zijn. Vraag haar maar. Ze heeft de juiste balans gevonden tussen haar geliefde carrière en de familie die haar nog dierbaarder is.'

'Balans is belangrijk,' zei Luke instemmend. Hij keek haar weer zo irritant lang aan. 'En hoe zie je je leven hier voor je? Het ambitie-gen kan jou onmogelijk hebben overgeslagen. Alle O'Briens hebben het.'

'Ik niet,' bekende ze, alsof het om een misdaad ging. In één ding had Luke gelijk: O'Briens waren steengoede multitaskers en hoewel haar achternaam Winters was, was ze op en top een O'Brien. Luke had het gesprek weer teruggebracht op de idealen die haar leken te ontglippen. Haar leven lang had ze ongelooflijk veel mazzel gehad. Wat gaf haar dan het recht te klagen als ze onverwacht een obstakel op haar pad aantrof?

‘Alles wat ik werkelijk wilde was echtgenote en moeder worden,’ zei ze. Ze deed haar bekentenis op heel zachte toon, alsof het een soort misdaad was om zo weinig voor jezelf te wensen.

Toen Luke niet reageerde alsof ze gestoord was, ging ze verder. ‘Oma Nell was mijn grote voorbeeld. Zij heeft een warm thuis gecreëerd voor mijn moeder en haar broers en zussen, nadat opa Mick en oma Megan uit elkaar waren gegaan. Dat zag ik mijzelf ook altijd doen – koken, bakken, voor mijn kinderen zorgen – hier op deze plek, omringd door mijn familie. Mijn hele studietijd lang bleef ik wachten tot ik iemand zou tegenkomen op wie ik verliefd zou worden. Van daten maakte ik praktisch mijn carrière. Ik wist zeker dat ik in ondertrouw zou gaan, een kwartier nadat ik mijn diploma had gehaald.’

Ze zuchtte opnieuw. ‘Dat was het plan, maar zo gebeurde het niet. Toen ontmoette ik Marc en ik dacht dat hij de ware was. Hij was de laatste die gelukkig zou zijn in een stadje als dit, dus ik heb geen idee hoe ik verwachtte dat hij in mijn dromen zou passen.’

‘Ooit gehoord van een compromis?’ vroeg Luke met een glimlach.

‘Met Marc? Vergeet het maar.’

‘En wat jou betreft?’

‘Voor de juiste man zeker,’ zei ze iets te snel. Daarna begon ze toch te twijfelen. ‘Oké, je hebt gelijk. Met minder neem ik geen genoegen. Dat zou niet werken. Ik wil wat mam en Trace samen hebben, wat Bree heeft met Jake en wat opa Mick bij oma Megan heeft gevonden, nu ze weer bij elkaar zijn gekomen. Ik wil het complete lang-en-gelukkig-gebeuren.’

‘Dus met minder neem je geen genoegen en je zegt dat je niet om een carrière geeft,’ vatte Luke samen. ‘Dan heb je wel een heus dilemma.’

‘Dat probeer ik je toch al de hele tijd te vertellen?’ zei ze gefrustreerd.

‘Misschien moet je je aandacht op één ding richten, een aspect van je leven kiezen dat belangrijk voor je is en waarover je enige controle hebt.’

Daar moest ze om glimlachen. O’Briens hadden graag de controle. Haar grootvader was er een meester in. Dat koppige ik-kan-het-zelf-wel-trekje had hij aan hen allemaal doorgegeven.

‘We hebben al geconcludeerd dat ik niet kan bepalen of en wanneer de juiste man voorbijkomt, en carrière-doelen heb ik niet, in ieder geval niet van het soort waar ik gepassioneerd van ben,’ bracht ze hem nog eens in herinnering.

‘Volgens mij maak jij het veel te ingewikkeld,’ zei Luke. ‘Hou op je druk te maken om je carrière, als dat niet is wat je belangrijk vindt. Zet dat voorlopig op een laag pitje. Kijk om je heen en begin met daten. Er zitten hier elke avond vrijgezelle mannen. Ik help je wel. Wanneer heb je voor het laatst een date gehad? De weg naar het huwelijk begint met een eerste afspraakje.’

‘Dat schijnt zo,’ zei ze, al vond ze het idee om zomaar te gaan daten verre van aantrekkelijk. Haar hele studietijd had ze dat gedaan, en het had haar niets opgeleverd. Bovendien had ze mannen afgezworen, tot ze wist hoe het kwam dat ze zich zo in Marc had kunnen vergissen, hoe ze zijn gevoelens en principes zo vreselijk verkeerd had ingeschat.

Maar in één ding had Luke gelijk. Ze had een soort van sociaal leven nodig om niet volkomen door te draaien. ‘Wat dacht je van het volgende? Ik wil niet gekoppeld worden, maar de volgende keer dat ik hier ben en er is een leuke vent in de buurt, stel je ons aan elkaar voor. Mannen en vrouwen kunnen toch ook gewoon vrienden zijn? Om mee te beginnen lijkt me dat niet zo gek.’

‘Ik heb mijn twijfels bij vriendschap tussen mannen en vrouwen, maar het is zeker een begin,’ zei Luke. ‘Ik voorstel dat je in no-time getrouwd bent, met een stuk of zes kinderen die aan je rokken hangen.’

Hoe verleidelijk ze dat beeld ook vond, Carrie zag er ook de keerzijde van in. ‘Heb je enig idee wat opa Mick daarvan zal zeggen? Hij is dol op al zijn klein- en achterkleinkinderen, maar van ons verwacht hij meer.’

‘Trek je niks van je grootvader aan. Het gaat om wat jij wilt. En Nell zal zeker achter je staan.’

Carrie glimlachte. ‘Dat weet ik, maar dan staat ze daar wel alleen. Opa Mick zal het vreselijk vinden. Net als bijna iedereen. Zelfs mam en Trace zullen vinden dat ik mijn talenten vergooi.’

‘Maar het gaat om jou,’ bracht Luke ertegen in. ‘En om wat jou gelukkig maakt. Volgens mij is dat wat ze uiteindelijk echt voor ons willen. Het idee van deze pub stond mijn vader eerst tegen, maar toen hij zag wat het voor mij betekende, deed hij toch mee. Behandel dat hele huwelijksgebeuren gewoon net als de zoektocht naar een baan. Iedere dag benader je een potentiële kandidaat.’

Carrie keek hem bestraffend aan. ‘Jij doet net alsof het zo simpel is om de perfecte man uit de lucht te plukken. Alsof ik een man kan vinden door hem een vragenlijst in

te laten vullen. Geloof me, zo makkelijk is het niet. Trouwens, wat blijft er dan nog over van de magie?’

Haar neef grijnsde. ‘Aha, dus de magie wil je er ook nog bij?’

‘Natuurlijk. En tot het moment dat ik die vind, kan ik niet stil op mijn kont blijven zitten. Ik heb nog steeds een doel nodig. Niks doen is lang niet zo fijn als beweerd wordt. En bovendien is het niks voor mij.’

Lukes gezicht stond nadenkend. Terwijl hij zijn gedachten liet gaan, nipte Carrie van haar wijn.

‘Jij past toch op de kinderen van de halve familie?’ vroeg hij uiteindelijk.

‘Ja, maar wat wil je daarmee zeggen? Dat is niet bepaald een baan.’

Hij keek haar aan. ‘Maak er dan je baan van.’

Ze fronste haar voorhoofd bij zijn schijnbaar achteloos gedane suggestie, al werd Luke duidelijk steeds enthousiaster van zijn eigen idee. ‘Hoe bedoel je?’ drong ze aan.

‘Je bent gek op kinderen. Zelf heb je er geen in de nabije toekomst.’ Hij keek haar aan, alsof hij verwachtte dat ze dezelfde conclusie zou trekken als hij. Toen ze niet reageerde, zei hij een tikje ongeduldig: ‘Je zou een kinderdagverblijf kunnen beginnen.’

Carrie wuifde het idee onmiddellijk weg. ‘Kom op, Luke. Ik kan toch geen geld van familie vragen omdat ik een oogje op hun kinderen houd?’

‘Waarom niet? Als jij niet in de buurt was, zouden ze iemand anders betalen. Ik breng hun biertjes toch ook in rekening als ze hier komen?’

‘Dat is niet hetzelfde,’ hield ze vol. ‘Dit is een bedrijf. Dat begrijpen we allemaal.’